

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 577/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Aleja slobody 50, Dolný Kubín, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 3To/39/2018 zo 6. septembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Tdo/22/2019 z 3. júla 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. septembra 2019 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje vysloviť aj porušenie čl. 49 ústavy a napadnuté rozhodnutia zrušiť. Sťažovateľ tiež navrhol priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav vecí:

3. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6T/128/2017 zo 17. apríla 2018 uznaný vinným zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

4. Rozsudok okresného súdu bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3To/39/2018 zo 6. septembra 2018 podľa § 321 ods. 1 písm. d) a e) a ods. 3 Trestného poriadku zrušený v časti výroku o treste a pri nezmenenom výroku o vine bol sťažovateľ podľa § 323 ods. 1, § 56 ods. 2, § 36 písm. j) a l) a § 38 ods. 3 Trestného zákona odsúdený na peňažný trest vo výmere 300 eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona bol stanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 10 dní. Krajský súd v podstatných záveroch o vine sťažovateľa v plnej miere odkázal na rozsudok okresného súdu. K odvolacej námietke sťažovateľa konštatoval, že sťažovateľ je usvedčovaný zo spáchania skutku podľa obžaloby výpoveďou poškodeného, svedka [REDAKOVANÉ], odborným vyjadrením znalca [REDAKOVANÉ], obrazovým záznamom z kamerového systému, fotodokumentáciou, lekárskymi správami a ďalšími listinnými dôkazmi.

5. Krajský súd poukázal na konkrétne časti výpovedí svedkov a poškodeného, ktoré sťažovateľa zo spáchania skutku podľa obžaloby usvedčujú, pričom v súlade s výpoveďami je aj vyjadrenie a výpoveď znalca [REDAKOVANÉ].

6. K obhajobnej námietke, podľa ktorej o tom, že poškodeného nenapadol, svedčí svedecká výpoveď sťažovateľovho syna a znalecký posudok [REDAKOVANÉ], krajský súd odkázal na odôvodnenie rozsudku okresného súdu z hľadiska hodnotenia dôkazov, pričom poukázal aj na to, že výpoveď sťažovateľa nezodpovedá iným vykonaným dôkazom, ktoré podrobne analyzoval. Poukázal aj na rozpory vo svedeckej výpovedi syna poškodeného, ako aj na vzájomnú protirečivosť výpovedí sťažovateľa a jeho syna. K ďalším svedkom uviedol, že títo prišli na miesto činu až po skutku, teda ich výpoveďami nie je možné vylúčiť konanie sťažovateľa, pre ktoré bol obžalovaný.

7. Krajský súd sa osobitne vyjadril aj k procesným odvolacím námietkam sťažovateľa. K námietke týkajúcej sa postupu pri príbratí znalca [REDAKOVANÉ] uviedol, že tento bol do konania príbratý postupom podľa § 141 ods. 2 Trestného poriadku pre účely vypracovania odborného vyjadrenia, ktoré aj vypracoval, preto bol na hlavnom pojednávaní vypočutý ako znalec podľa § 268 ods. 5 Trestného poriadku. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že odborné vyjadrenie je podľa § 16 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov jednou z foriem znaleckej činnosti. Preto ak je odborné vyjadrenie vyžiadané v trestnom konaní od znalca, na hlavnom pojednávaní sa k jeho obsahu vypočúva v procesnom postavení znalca. Obhajoba mala možnosť znalca na hlavnom pojednávaní aj podrobne vypočúť, čo využila, pričom v rámci výsluchu nenavrhol konfrontovať jeho výpoveď s jeho výpoveďou z prípravného konania. K námietkam týkajúcim sa fotodokumentácie krajský súd uviedol, že nebola vyhotovená bezprostredne po vzniku zranení, znalec [REDAKOVANÉ] sa k nej však vyjadril.

8. Krajský súd poukázal aj na to, že výsluch znalca [REDAKOVANÉ] navrhoval sám sťažovateľ 29. novembra 2017, preto bol na hlavné pojednávanie 22. februára 2018 aj predvolaný. Na pojednávaní bol od začiatku prítomný v súlade s ustanovením § 145 ods. 1 Trestného poriadku. Posudok znalca [REDAKOVANÉ] bol sťažovateľom predložený až tesne pred odročením hlavného pojednávania, preto bol znalec predvolaný až na odročené pojednávanie okresného súdu.

9. K odmietnutiu prečítania výpovede znalca [REDAKOVANÉ] z prípravného konania krajský súd uviedol, že tento už bol riadne vypočutý na hlavnom pojednávaní a obhajoba v tom čase takýto procesný postup nenavrhovala.

10. Krajský súd zaujal aj stanovisko k obsahu znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] a konštatoval, že možnosť poranenia poškodeného sťažovateľom v oblasti krku napriek jeho nižšej výške bola preukázaná aj na hlavnom pojednávaní. Krajský súd považoval v zhode s okresným súdom za nadbytočné doplnenie dokazovania o informáciu o tom, či poškodený vystupoval aj pri podávaní iných trestných oznámení pre prečin útoku na verejného činiteľa, pretože poškodený, ako aj svedok [REDAKOVANÉ] uviedli, že nevystupoval. Taktiež uviedol, že z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní 22. februára 2018 nevyplýva, že by sa s poškodeným rozprávali o tom, ako má vypovedať.

11. Krajský súd konštatoval, že vina sťažovateľa bola jasne, bezpečne a spoľahlivo preukázaná, stotožnil sa aj s právnou kvalifikáciou skutku, pretože sťažovateľ použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci poškodeného ako verejného činiteľa.

12. Krajský súd napokon zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste, keďže dospel k názoru, že výmera náhradného trestu odňatia slobody je neúmerne prísna výške uloženého peňažného trestu.

13. Proti rozsudku krajského súdu zo 6. septembra 2018 podal sťažovateľ 4. decembra 2018 dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 3Tdo/22/2019 z 3. júla 2019 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. V napadnutom uznesení konštatoval, že krajský súd erudovane, zrozumiteľne, presvedčivo a vyčerpávajúco reagoval na všetky obhajobné námietky prezentované v odvolaní a s ohľadom na bezchybnosť, ucelenosť a správnosť záverov krajského súdu na ne v plnej miere odkázal. Osobitne sa vyjadril k námietke týkajúcej sa otázky, či je súčasťou objektívnej stránky prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona aj spôsobenie zranení alebo ublíženie na zdraví. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatoval, že pre špecifikáciu skutkovej vety je dôležité popísať aj spôsobené zranenia, avšak pre rozhodnutie súdov nie je vo vzťahu k tomuto trestnému činu podstatné, či zranenia spôsobené boli, a ak áno, aké zranenia. Poukázal aj na skutočnosť, že rozsah zranení nebolo nevyhnutné ani potrebné určovať presne, keďže v trestnom konaní si poškodený neuplatnil náhradu škody.

14. K otázke nevykonania navrhnutých dôkazov najvyšší súd nad rámec odôvodnenia krajského súdu, ktoré považoval za dostačujúce, uviedol, že už okresný súd na str. 8 rozsudku, ako aj krajský súd na str. 10 rozsudku vysvetlili, prečo nebolo potrebné dokazovanie doplniť o navrhované dôkazy, prečo boli tieto návrhy odmietnuté. Podľa názoru najvyššieho súdu preto nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu, keďže nevyhovenie jeho návrhom nevyvolalo pre sťažovateľa negatívne ovplyvnenie práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu,

a teda nedošlo ani k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a ani podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

15. K rozboru dôkaznej situácie, ktorou sťažovateľ odôvodnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, najvyšší súd uviedol, že dovolací súd je viazaný konečným skutkovým zistením a skutkové zistenia urobené nižšími súdmi nemôže meniť ani dopĺňať. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať.

16. K námietke týkajúcej sa nesprávnej právnej kvalifikácie najvyšší súd uviedol, že jej podstatou je to, aby skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upraveného v Trestnom zákone. Iba opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

17. K formulácii skutkovej vety okresným súdom uviedol, že skutková veta rozsudku okresného súdu obsahuje všetky informácie a okolnosti priebehu skutkového deja nevyhnutné na identifikáciu tam uvedeného konania ako prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

II.

Argumentácia sťažovateľa

18. Sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy.

19. V prvom rade poukazuje sťažovateľ na skutočnosť, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o výrok o vine, stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu a následne sa dovolací súd stotožnil so závermi krajského súdu s konštatovaním, že dovolanie neobsahuje žiadne iné či nové skutočnosti oproti odvolaniu. Sťažovateľ teda svojou argumentáciou primárne napáda už postup a rozsudok okresného súdu, s ktorým sa všeobecné súdy rozhodujúce o ním podaných opravných prostriedkoch nevysporiadali dostatočne.

20. Pokiaľ ide o uznesenie najvyššieho súdu z 3. júla 2019, sťažovateľ namieta nesprávnosť záverov dovolacieho súdu, ktorý konštatoval, že v dovolaní boli vznesené námietky skutkového charakteru napriek tomu, že sťažovateľ v dovolaní namietal aj to, že rozhodnutie krajského súdu je založené na nesprávnom použití hmotnoprávných predpisov, ako aj viaceré závažné pochybenia v konaní na okresnom súde a krajskom súde. V konkrétnostiach sťažovateľ tvrdí nesprávnosť záveru dovolacieho súdu o tom, že dovolacie námietky sú v podstatnej časti totožné s námietkami odvolacími. Poukazuje na to, že vo svojom dovolaní (na str. 3 a 4) uvádzal nové dôvody, ktoré unikli pozornosti odvolacieho súdu a ktoré podľa neho mali vplyv na nesprávnosť meritórneho rozhodnutia okresného súdu. Ide o námietku, v zmysle ktorej znalec [REDAKOVANÉ] nebol prítomný a vypočutý na prvom hlavnom pojednávaní konanom 22. februára 2018, zatiaľ čo znalec [REDAKOVANÉ] bol na tomto pojednávaní prítomný, čím došlo k diskriminačnému postupu voči znalcovi, ktorý podal posudok svedčiaci v prospech

sťažovateľa. Krajský súd k tejto námietke uviedol, že [REDAKOVANÉ] nebol predvolaný na prvé hlavné pojednávanie z dôvodu, že sťažovateľ jeho znalecký posudok predložil a výsluch znalca navrhol až v závere pojednávania pred jeho odročením. Toto konštatovanie krajského súdu nie je podľa sťažovateľa pravdivé, keďže okresný súd mal už pred prvým hlavným pojednávaním k dispozícii podanie obhajcu sťažovateľa z 19. februára 2018, ako aj znalecký posudok [REDAKOVANÉ] č. 04/2018. Toto podanie bolo doručené elektronicky na mailovú adresu podateľne okresného súdu 19. februára 2018 o 15.43 h z mailovej adresy povereného advokátskeho koncipienta, a teda okresný súd mal znalecký posudok [REDAKOVANÉ] a k dispozícii už na začiatku hlavného pojednávania 22. februára 2018.

21. Najvyšší súd tiež podľa názoru sťažovateľa nereflektoval námietku, podľa ktorej okresný súd, ako aj krajský súd nevykonali sťažovateľom navrhované dôkazy a ich nevykonanie riadne neodôvodnili.

22. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, sťažovateľ sa nestotožňuje s konštatovaním najvyššieho súdu, podľa ktorého posúdenie otázky, či poškodený utrpel zranenia opisované pri jeho výpovedi a uvedené v lekárskej správe z jeho ošetrenia, a otázky, či poškodenému zranenia spôsobil obžalovaný, nie je otázkou kruciálnou pre vyvodenie trestnej zodpovednosti voči obžalovanému. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na znenie skutkovej vety obžaloby, ktorá bola bez zmien prevzatá do výroku odsudzujúceho rozsudku a okrem iného obsahuje aj rozsah zranení, ktoré mal obžalovaný spôsobiť poškodenému, ako aj odkaz na odborné vyjadrenie [REDAKOVANÉ].

23. Podľa sťažovateľa je z týchto skutočností zrejmé, že najskôr vyšetrovateľ a neskôr aj súdy vyvodzovali naplnenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona z toho, že poškodenému mali byť spôsobené zranenia uvedené v skutkovej vete, preto je ich preukázanie kruciálnou otázkou vyvodenia trestnej zodpovednosti.

24. Sťažovateľ v dovolaní namietal aj spôsob, akým bola formulovaná skutková veta v rozsudkoch všeobecných súdov. Poukázal na závery najvyššieho súdu publikované v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 4/2013, rozhodnutie č. 46, ako aj na právnu vetu nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 509/2015. Na základe citovaných záverov sťažovateľ konštatoval, že dôkazy a dôkazné prostriedky nemôžu tvoriť súčasť skutkovej vety.

25. Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu, sťažovateľ namieta, že krajský súd sa stotožnil s nesprávnymi tvrdeniami okresného súdu týkajúcimi sa existencie rozporov vo výpovediach sťažovateľa (obžalovaného) a jeho syna [REDAKOVANÉ] v procesnom postavení svedka. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd opomenul skutočnosť, že hlavné pojednávanie nariadené na 22. február 2018 malo začať o 11.45 h, avšak z dôvodu predĺženia pojednávania v iných veciach sa reálne začalo až o 13.45 h. Táto skutočnosť mala podľa sťažovateľa vplyv jednak na spôsob vedenia výsluchu obžalovaného a svedkov zo strany súdu, ako aj na samotnú výpoveď svedka [REDAKOVANÉ].

26. Sťažovateľ poukázal na závažné procesné nedostatky, ku ktorým došlo v konaní predchádzajúcom vydaniu rozsudku okresného súdu, pričom krajský súd ani najvyšší súd na tieto nedostatky nijak nereflektovali.

27. K takýmto závažným nedostatkom patrí skutočnosť, že okresný súd na hlavnom pojednávaní 22. februára 2018 bez toho, aby rozhodol o pribratí znalca podľa § 141 ods. 1 Trestného poriadku, umožnil [REDAKOVANÉ] účasť na celom hlavnom pojednávaní, pričom tento sa v rámci hlavného pojednávania vyjadroval k vykonaným dôkazom, následne bol ako znalec aj na tomto hlavnom pojednávaní vypočutý. [REDAKOVANÉ] nebol pribratý do konania ako znalec, nebol pribratý ani na podanie odborného vyjadrenia, teda procesný postup okresného súdu bol porušením ustanovenia § 141 ods. 1 Trestného poriadku a zároveň porušením práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

28. Sťažovateľ tiež trvá na tom, že otázka, či poškodený utrpel zranenia opisované pri jeho výpovedí, respektíve, ktoré sú uvedené v lekárskej správe z jeho ošetrenia a či mu tieto zranenia spôsobil obžalovaný, je kľúčovou otázkou pre vyvodenie trestnej zodpovednosti voči obžalovanému, pričom táto okolnosť mohla byť objasnená iba na základe odborných znalostí v znaleckom posudku, čo sa však v danom prípade nestalo.

29. Sťažovateľ vytýka konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu odsudzujúceho rozsudku, ako aj neskorších rozsudkov súdov opravných inštancií, že v konaní nebolo riadne vykonané znalecké dokazovanie napriek tomu, že obžalovaný od počiatku spochybňoval závery uvedené v odbornom vyjadrení [REDAKOVANÉ] č. 31/2016 z 21. novembra 2016 a znalecké dokazovanie opakovane navrhoval. Trvá na tom, že odborné vyjadrenie č. 31/2016 z 21. novembra 2016 vypracované [REDAKOVANÉ] je nepreskúmateľné a nie je akceptovateľné ako dôkaz v trestnom konaní. Znalec [REDAKOVANÉ] sa nijakým spôsobom nezaobrá rozporom medzi lekárske nálezom a objektivizovanými zraneniami na fotodokumentácii, ktoré sú diametrálne odlišné. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že v konaní pred okresným súdom podaním z 19. februára 2018 predložil znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie, so zvláštnou špecializáciou pre traumatológiu, č. 4/2018 z 15. februára 2018, ktorý vypracoval znalec [REDAKOVANÉ]. Tento znalecký posudok podľa sťažovateľa konštatoval, že zranenie uvádzané v zdravotnej dokumentácii poškodeného ako pomliaždenie hrudníka, popísané len ako subjektívny údaj (palpačná pohmatová bolestivosť) poškodeného, nie je potvrdené žiadnym objektívnym nálezom ako opuch, začervenanie, krvná podliatina a podobne. Preto túto diagnózu nie je možné zo súdnoznaleckého hľadiska akceptovať ako objektivizovanú. Obdobne boli znalcom spochybnené ďalšie zranenia tvrdené poškodeným, a sice pomliaždenia a mnohopočetné odreniny krku a hrudníka, pomliaždenie a odreniny predlaktia. Zo záverov znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] je preukázaná neobjektívnosť, neprofesionálnosť a neodbornosť odborného vyjadrenia znalca v odbore zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie č. 31/2016 [REDAKOVANÉ], zároveň sú preukázané tvrdenia uvádzané v rámci obhajoby sťažovateľa o tom, že skutok, ktorý je mu kladený za vinu v obžalobe, nespáchal. Obžalovaný nespôsobil a objektívne ani nebol schopný spôsobiť poškodenému akékoľvek zranenie, jednak z dôvodu jeho výšky a jednak z dôvodu, že údajné škrabance nemal ani čím spôsobiť, keďže nemá nechty.

30. Sťažovateľ ďalej okresnému súdu vyčítal, že odmietol vykonať dôkazy navrhované zo strany sťažovateľa, a to dokazovanie čítaním výpovede svedka [REDAKOVANÉ] z prípravného konania, lustráciu, či poškodený vystupoval ako oznamovateľ a poškodený pri podávaní trestného oznámenia pre prečin útoku na verejného činiteľa alebo iných trestných činoch od roku 2000 do súčasnosti aj s uvedením spôsobu ukončenia týchto trestných vecí. Okresný súd nevykonával

dôkaz čítaním výzvy Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina sp. zn. KRPZ-ZA-VO2-6/2017-Np z 3. apríla 2006, z ktorej bol zrejmý a preukázaný motív nepravdivých tvrdení poškodeného, teda vyplatenie bolestného za pracovný úraz.

31. Sťažovateľ ďalej v rozsiahlej časti svojej sťažnosti poukázal na rozpory vo výpovediach poškodeného v prípravnom konaní a v rámci hlavného pojednávania. Poukázal aj na inú trestnú vec vedenú na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Dolný Kubín, v ktorej poškodený je podozrivým zo spáchania trestného činu pytliactva podľa § 310 ods. 1 Trestného zákona.

32. Sťažovateľ namietal nesprávny postup spočívajúci v nevykonaní navrhovaných dôkazov, ktorý má za následok aj porušenie práva obžalovaného na obhajobu v zmysle čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru.

33. Podľa názoru sťažovateľa dôkazná situácia v celej skúmanej veci bola nejednoznačná, preto mali konajúce súdy uplatniť vo vzťahu k sťažovateľovi zásadu *in dubio pro reo* a spod obžaloby ho oslobodiť.

34. Sťažovateľ spochybňuje spôsob, ktorým všeobecné súdy hodnotili vykonané dôkazy, a to najmä pokiaľ ide o výpoveď poškodeného a svedka [REDAKOVANÉ], ktorý do zápisnice z hlavného pojednávania 22. februára 2018 uviedol, že v čase prerušenia hlavného pojednávania v čase o 15.26 h do 15.36 h komunikoval s poškodeným o tom, ako prebiehal výsluch a „ako má vypovedať“.

35. Sťažovateľ namieta, že prvostupňové rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené, pričom túto námietku nezohľadnil ani odvolací súd v rámci odvolacieho konania a neprihliadol na ňu ani súd dovolací, čím spoločným konaním zasiahli do práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Konaním všeobecných súdov došlo k porušeniu zásady prezumpcie nevinny, ako aj zásady náležitého zistenia skutkového stavu. Súdy sa nevysporiadali s množstvom nejasností vo výpovediach svedkov a poškodeného, nevykonali riadne dokazovanie formou znaleckého posudku a nevysporiadali sa riadnym odôvodnením s dôkazmi, ktoré odmietli vykonať napriek tomu, že ich sťažovateľ opakovane navrhoval.

36. Napokon sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že fotografie zranení poškodeného boli vyhotovené až s určitým časovým odstupom od skutku, ku ktorému došlo 16. augusta 2016, pričom toto tvrdenie je podľa sťažovateľa v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže z výpovede poškodeného je zrejmé, že k vyhotoveniu fotodokumentácie došlo bezprostredne po skutku, a nie až následne. Časový údaj 21. august 2016 uvedený na listinnom doklade fotodokumentácie ku zraneniam poškodeného je len údajom o tom, kedy bola táto fotodokumentácia spracovaná do procesnej podoby, nie o tom, kedy boli fotky reálne vytvorené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

37. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie základného práva sťažovateľa na rovnosť v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) a základného práva na obhajobu (čl. 50 ods. 3 ústavy) rozsudkom krajského

súdu č. k. 3To/39/2018 zo 6. septembra 2018 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 3Tdo/22/2019 z 3. júla 2019.

38. S ohľadom na skutočnosť, že krajský súd sa v časti odôvodnenia svojho rozhodnutia v plnej miere stotožnil so závermi uvedenými v rozsudku okresného súdu č. k. 6T/128/2017 zo 17. apríla 2018, ústavný súd sa oboznámil aj s relevantnými časťami odôvodnenia rozsudku okresného súdu.

39. V prvom rade ústavný súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, vymedzil predmet ústavnej sťažnosti pre ústavný súd záväzným spôsobom v jej petite tak, že procesný postup krajského súdu ani najvyššieho súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých rozhodnutí, nenamietal. S ohľadom na viazanosť ústavného súdu sťažnostným petitom (napr. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011) preto ústavný súd upriamil svoju pozornosť iba na skúmanie ústavnej udržateľnosti napadnutých rozhodnutí.

40. Ústavný súd s prihliadnutím na rekapitulované časti odôvodnení napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu aj krajského súdu dospel k záveru, že nezistil dôvod, pre ktorý by bolo možné konštatovať sťažovateľom namietané porušenie základných práv a práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu v intenciách sťažnostných námietok.

41. Najvyšší súd sa vysporiadal s dôvodmi dovolania, pričom jeho argumentáciu ústavný súd považuje za zrozumiteľnú, konzistentnú, nevykazujúcu známky svojvôle, arbitrárnosti či nedostatočnosti. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že najvyšší súd sa k časti dovolacích námietok vyjadril iba poukázaním na správnosť, zákonnosť a dostatočnosť dôvodov uvádzaných v rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd neopomenul zaujať stanovisko k žiadnej z dovolacích námietok, preto ústavný súd sťažnosť vo vzťahu k jeho uzneseniu č. k. 3Tdo/22/2019 z 3. júla 2019 posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

42. Obdobný záver je možné vysloviť aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorý sa rovnako v dostatočnej miere vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa.

43. Nad rámec citovanej argumentácie všeobecných súdov, ktorú ústavný súd považuje za dostačujúcu a s ktorou sa v podstatných záveroch stotožňuje, považuje ústavný súd za potrebné v intenciách námietok uvedených v ústavnej sťažnosti pripomenúť, že pokiaľ všeobecné súdy rešpektujú ústavné garancie obsiahnuté najmä v čl. 46 až čl. 50 ústavy, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012, III. ÚS 373/2015).

44. Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý

proces (II. ÚS 78/05). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06).

45. Ústavný súd tiež dodáva, že záver súdu o (väčšej) hodnovernosti niektorého z dôkazov, resp. niektorej výpovede, ktorý v prejednávacom prípade primerane vysvetlí, je prirodzeným výsledkom procesu voľného hodnotenia dôkazov a sám osebe neindikuje možnosť vysloviť porušenie označených práv len z dôvodu, že sťažovateľ sa domnieva, že niektoré dôkazy mali byť hodnotené rozdielne. Nad rámec uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na to, že ústavnému súdu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie a iné), resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012).

46. Uvedené závery ústavný súd pripomína najmä vo vzťahu k časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ rozsiahlo napáda spôsob, akým všeobecné súdy vo svojich rozhodnutiach hodnotili vykonané dôkazy, znalecké posudky a vierohodnosť svedkov.

47. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že konajúce súdy sa nevysporiadali v napadnutých rozhodnutiach pochybeniami okresného súdu, ústavný súd nad rámec citovaných záverov krajského súdu a najvyššieho súdu uvádza:

48. K námietke sťažovateľa, že okresný súd pri vykonávaní dôkazov nepristupoval k obom znalcom figurujúcim v konaní rovnako, keďže znalcovi [REDAKOVANÉ], ktorý vypracoval znalecký posudok na základe objednávky sťažovateľa, nebolo umožnené zúčastniť sa už prvého hlavného pojednávania, na ktorom boli vypočúvaní sťažovateľ (obžalovaný), poškodený, svedok [REDAKOVANÉ] a znalec [REDAKOVANÉ], ktorý vo veci podal odborné vyjadrenie, ústavný súd uvádza, že z listinných dôkazov predložených sťažovateľom jednoznačne vyplýva, že znalecký posudok č. 04/2018 vypracovaný znalcom [REDAKOVANÉ] bol naozaj doručený okresnému súdu ešte pred termínom prvého hlavného pojednávania, a to v popoludňajších hodinách 19. februára 2018 do mailovej schránky podateľne okresného súdu. Pokiaľ teda sťažovateľ doručoval znalecký posudok dva pracovné dni pred termínom hlavného pojednávania, musel si byť podľa názoru ústavného súdu vedomý rizika, ktoré so sebou nesie takto na poslednú chvíľu predkladaný dôkaz, a to aj s prihliadnutím na potrebnú dobu na prípravu na ústne pojednávanie vyplývajúcu okrem iného aj z § 247 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že súd musí mať k dispozícii dostatočnú lehotu na to, aby mohol procesnými prostriedkami zabezpečiť účasť svedka alebo znalca na hlavnom pojednávaní. Zo sprievodnej dokumentácie doručenej okresnému súdu 19. februára 2018 tiež žiadnym spôsobom nevyplýva, že by sťažovateľ v rámci kontradiktórneho konania už pri doručení predmetného znaleckého posudku okresnému súdu navrhoval znalca [REDAKOVANÉ] k veci aj vypočuť na hlavnom pojednávaní alebo že by jeho účasť na tomto pojednávaní zabezpečil.

49. Z pohľadu ústavného súdu je vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho základných práv a práv významné to, že okresný súd na základe výslovného návrhu na vypočutie znalca [REDAKOVANÉ] predneseného obhajcom sťažovateľa na pojednávaní 22. februára 2018 znalca na konanie predvolal, riadne ho vypočul a s jeho tvrdeniami, ako aj so závermi znaleckého posudku sa v odôvodnení svojho rozsudku riadne vysporiadal. Z obsahu ústavnej sťažnosti tiež žiadnym spôsobom nevyplýva, akým spôsobom malo negatívne ovplyvniť základné práva a práva sťažovateľa to, že k vypočutiu znalca [REDAKOVANÉ] nedošlo už na prvom hlavnom pojednávaní.

50. Pokiaľ sťažovateľ namieta voči spôsobu, akým bol stíhaný skutok vymedzený v skutkovej vete obžaloby a následne vo výroku odsudzujúceho rozsudku, ústavný súd poukazuje na sťažovateľom citovaný nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 509/2015 a konštatuje, že v prípade sťažovateľa požiadavka, aby bolo konanie sťažovateľa ako obžalovaného popísané nezameniteľným spôsobom, bola v danom prípade naplnená. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na závery najvyššieho súdu vyslovené v napadnutom dovolacom uznesení, keď tento vo vzťahu k výkladu objektívnej stránky prečinu podľa § 323 Trestného zákona konštatoval, že pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za uvedený trestný čin nie je podmienkou aj spôsobenie zranení alebo ublíženie na zdraví. Z uvedeného dôvodu nepovažuje ani ústavný súd skutočnosť, že v skutkovej vete boli „nadbytočne“ uvedené aj informácie o dôkaznom prostriedku, z ktorého orgány činné v trestnom konaní pri formulácii skutkovej vety vychádzali, za tak významnú procesnú chybu, ktorá by si vyžadovala intervenciu ústavného súdu z dôvodu porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa. Obdobný záver je možné vysloviť aj vo vzťahu k námietke o nesprávnom tvrdení krajského súdu o tom, že fotodokumentácia zranení poškodeného nebola vyhotovená bezprostredne po skutku, ale až s časovým odstupom.

51. Pokiaľ napokon sťažovateľ namietal, že okresný súd v konaní vypočúval [REDAKOVANÉ] v procesnom postavení znalca, ktoré mu neprislúcha, považuje ústavný súd nad rámec záverov krajského súdu aj najvyššieho súdu za potrebné uviesť, že z obsahu sťažovateľom predloženej zápisnice z hlavného pojednávania konaného 22. februára 2018 nevyplýva, že by sťažovateľ alebo jeho obhajca prítomný na pojednávaní akýmkoľvek spôsobom namietali proti prítomnosti [REDAKOVANÉ] pri vykonávaní úkonov na hlavnom pojednávaní z titulu jeho znaleckého pôsobenia, ani žiadna námietka smerujúca voči výsluchu [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní v procesnom postavení znalca. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na dostatočné a presvedčivé závery prezentované v rozsudku krajského súdu rekapitulované v bode 7 tohto uznesenia ústavného súdu.

52. Napokon k námietke týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia odmietnutia sťažovateľom navrhovaných dôkazov v konaní pred okresným súdom v rozsudku okresného súdu a krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu obsahujú vo vzťahu k dôvodom nevykonania dôkazov navrhovaných sťažovateľom dostatočné a relevantné odôvodnenie a ústavný súd, súc limitovaný závermi prezentovanými v bodoch 43 až 45 odôvodnenia tohto uznesenia, uvedené dôvody nespochybňuje.

53. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov a obsahom označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavnú sťažnosť preto ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2021

Robert Šorl
predseda senátu